

vindicere Vandløbsbredeieren, anført af flere ærede Talere, blandt Andre af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hjørup), der forresten behandlede Sagen med megen Dygtighed, at det Tilfælde ikke kunde indtræde, at Vandet kunde reguleres uden Bredeierens Ønske. Ja, det Tilfælde kan ikke alene indtræde, men er indtrædt meget ofte. Jeg har selv været Participant i en Sag, hvorved en Vandmølleeier har tvunget samtlige Bredeiere til at regulere Vandløbet i Henhold til Bestemmelser, der vare tagne paa et tidligere Aftedmøde, der laa over ni Aar tilbage i Tiden, og en ny Eier, som var kommen til en af de større Eiendomme der, negtede at udføre sin Del af Arbeidet. Det blev paalagt ham at bære sin Del af Byrden, som udgjorde mellem 1 og 2,000 Kr., og der skete offentlig Licitation. Han negtede fremdeles. Der blev gjort Execution i Gaarden; Sagen gik igjennem begge Instanser, baade Under- og Overretten, og kostede ham mellem 3 og 4,000 Kr. Jeg kunde anføre andre Exempler paa, at Bredeiere kunne, mod deres Villie, blive tvungne til at være med til den Slags Foretagender. Nei, jeg tror, at, naar man ser hen til Lovgivningens Bestemmelser saavel som til, hvad Praxis har været nu igjennem meget lange Tider, saa vil man finde, at Mølleren er den Æneste, hos hvem man har erkjendt, at hans Brugsret til en vis Grad nærmer sig til Eiendomsret. Jeg kan i den Henseende citere, at naar man vil gjenemgaa Landinspektørens Erklæringer ved tidligere Matrikuleringsarbejder i forrige Aarhundrede, vil man finde, at der er Enge, f. Ex. Nørhøe—Marup, der ere satte meget lavt i Hartkorn, fordi en overliggende Vandmølle havde Ret til at bruge Vandet i Uide, saaledes at Engen i det Meste af Højbjergningstiden sættes under Vand, saa at Udbyttet var meget lidt værd, og derfor have Landinspektørerne sat dem lavt i Hartkorn i Forhold til deres Frugtbarhed. Jeg kan kort sagt citere lignende Bestemmelser, der vise, at man betragter Møllernes Ret til Vandet i Lovgivningen som principal i Sammenligning med Vandløbsbredeierens Ret. Til yderligere Stadfæstelse af den Anskuelse, jeg her har hævdet, at nemlig Bredeierens Brugsret ikke saaledes nærmer sig Eiendomsretten, som man har antydet, vil jeg anføre, at man ser mange Gange ved Regulering af Vandløb, især hvor der tidligere har været store Vandløb, at de ere blevne overflaarene og ført indenfor ganske andre Bredeieres Omraade, saaledes at de tidligere Bredeiere ere komne til at ligge længere borte fra Vandløbet, og da er det bleven hævdet af næsten alle de tidligere Talere, at de, som ikke havde Bred til Vandløbet, ingen Ret havde til Vandløbet. Men det er fuldstændig feil. Naar de have Afløb, have de ubetinget Ret til at have Sideløb, som føre til Vandløbet, Grøfter og lignende, der ere Afløb fra de fjernere liggende Dele af Op-

landet, som ikke faaar i umiddelbar Forbindelse med Vandløbet, og vilde man forsøge at lukke disse Grøfter for dem, vilde man snart se, at det vilde man ikke slippe godt fra. Jeg skal ogsaa paapege, at, ligesom Amtsrepartitionsfonden lønner Vand-Inspektøren i Anerkjendelse af, at det er en offentlig Interesse, som det dreier sig om, at holde Vandløbene i rette Stand, saaledes er det ogsaa bekendt, at man til større Reguleringsarbejder kan yde Bidrag fra Amtsrepartitionsfondens Side, hvilket ogsaa er en fuldstændig Anerkjendelse af, at det er et offentligt Spørgsmaal og ikke et privat Spørgsmaal, hvilket det vilde være, naar det kun var de enkelte Bredeiere, som det angik. Hvad jeg vil hævde, er, at den Brugsret, som tilkommer Eieren af Vandløbets Bred paa ingen Maade saaledes kan opstilles som en Disposition over Vandløbet til Fordel for fjernere liggende Lodsieiere, hvilket jeg anser for at være af stor Vigtighed ved Fasttættelsen af andre Bestemmelser i Loven. — Endnu skal jeg kun gjøre en ganske kort Bemærkning til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen). Naar han yttrede, at Ingen var traadt sffendtligere op mod Loven end jeg, fordi jeg havde udtalt min Mistillid til Landvæsenkommissionerne som Domstol, kan jeg ikke rigtig forstaa, hvorpaa han vilde begrunde denne Ytring. Loven handler jo slet ikke om Landvæsenkommissioner. Loven omhandler et Omraade, der har ligget under Landvæsenkommissionen tidligere og ligger endnu i dette Dieblis under den, og i den Henseende gjør den ingen Forandring. (Th. Nielsen: Der er mere i den!). Ja, der er det, at Loven ordner disse Forhold paa en heldig Maade og gjør det første Skridt til en Reform af hele denne Sag, og det anser jeg for netop et overmaade væsentligt Skridt henimod at faae en Reform af Landvæsenkommissionensinstitutionen tillige, og mine Angreb, om man vil, paa Landvæsenkommissionensinstitutionen ere aldeles ikke rettede imod Loven.

Madsen: Der faldt en Ytring fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev), som bragte mig til at tænke paa § 83. Han sagde nemlig, at enhver Tordeier er Herre over det Vand, der findes paa hans Jord. Det kan maasse være sandt nok, forsaavidt han vil benytte Vandet, men § 83 handler om noget helt Andet; den forbyder ligefrem en Maud, der har et Kjør, hvori der samles en stor Mængde Vand fra de omliggende Eiendomme, — altsaa ikke alene fra hans egen Eiendom, men ogsaa fra hans Naboers, — at lede Vandet hen, i hvilken Retning han vil, over sin egen Jord. Der staar netop: „Ingen Grundeier maa egenmægtig give det Vand, som har sit Udspring fra hans Eiendom eller samler sig paa samme, et andet Afløb til Andenmands Grund end det, der efter